

Μενάνδρου Δύσκολος πρόλογος [als docx](#)

Ⓣὰ τοῦ δράματος πρόσωπα· Πάν, ὁ θεός – Χαιρέας, ὁ παράσιτος – Σώστρατος, ὁ ἐρασιθεύς – Πυρριάς, ὁ δούλος Κνήμων, ὁ πατήρ – Παρθένος, θυγάτηρ Κνήμωνος – Δῶος – Γοργίας, ὁ ἐκ μητρὸς ἀδελφός – Σίκων μάγειρος – Γέτας, ὁ δούλος - <Μήτηρ τοῦ Σωστράτου> - Σιμίχη γραῦς – Καλλιπίδης πατήρ τοῦ Σωστράτου

Πάν·

Τῆς Ἀττικῆς¹ νομίζετ' εἶναι τὸν τόπον²,
Φυλὴν, τὸ νυμφαῖον δ' ὄθεν προέρχομαι
Φυλασίων καὶ τῶν δυναμένων τὰς πέτρας
ἐνθάδε γεωργεῖν, ἱερὸν ἐπιφανὲς πάνυ.
Τὸν ἀγρὸν δὲ τὸν ἐπὶ δεξι' οἰκεῖ τουτονὶ
Κνήμων, ἀπάνθρωπός τις ἄνθρωπος σφόδρα
καὶ δύσκολος πρὸς ἅπαντας, οὐ χαίρων τ' ὄχλωι –
«ὄχλωι» λέγω; Ζῶν οὗτος ἐπιεικῶς χρόνον
πολὺν λελάληκεν ἠδέως ἐν τῷ βίῳ

[10] οὐδεν<ί>, προσηγόρευκε πρότερος δ' οὐδένα,
πλὴν ἐξ ἀνάγκης γεινιῶν παριῶν τ' ἐμὲ
τὸν Πάνα· καὶ τοῦτ' εὐθύς αὐτῷ μεταμέλει,
εὖ οἶδ'. Ὅμως οἶν, τῷ τρόπῳ τοιοῦτος ὢν,
χῆραν γυναικ' ἔγημε, τετελευτηκότος
αὐτῆι νεωστὶ τοῦ λαβόντος τὸ πρότερον
ὑοῦ τε καταλελειμμένου μικροῦ τότε.
Ταύτηι ζυγομαχῶν οὐ μόνον τὰς ἡμέρας
ἐπιλαμβάνων δὲ καὶ τὸ πολὺ νυκτὸς μέρος
ἔζη κακῶς. Θυγάτριον αὐτῷ γίνεται³.

[20] ἔτι μᾶλλον. Ὡς δ' ἦν τὸ κακὸν οἶον οὐθὲν⁴ ἄν
ἕτερον γένοιθ', ὁ βίος τ' ἐπίπονος καὶ πικρός,
ἀπῆλθε πρὸς τὸν ἕν ἢ γυνὴ πάλιν
τὸν πρότερον αὐτῆι γενόμενον. Χωρίδιον
τούτῳ δ' ὑπάρχον ἦν τι μικρὸν ἐνθαδὶ

ἐν γειτόνων, οὐ διατρέφει νυνὶ κακῶς
τὴν μητέρ', αὐτόν, πιστὸν οἰκέτην θ' ἕνα
πατρῶιον. Ἦδη δ' ἐστὶ μειρακύλλιον
ὁ παῖς ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν τὸν νοῦν ἔχων·
προάγει γὰρ ἢ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία.
[30] Ὁ γέρων δ' ἔχων τὴν θυγατέρ' αὐτὸς ζῆι μόνος
καὶ γραῦν θεράπαιναν, ξυλοφορῶν σκάπτων τ', ἀεὶ
πονῶν, ἀπὸ τούτων ἀρξάμενος τῶν γειτόνων
καὶ τῆς γυναικὸς μέχρι Χολαργέων κάτω
μισῶν ἐφεξῆς πάντας. Ἡ δὲ παρθένος
γένονεν ὁμοία τῆι τροφῆι τις, οὐδὲ ἐν
εἰδυῖα φλαῦρον. Τὰς δὲ συντρόφους ἐμοὶ
Νύμφας κολακεύουσ' ἐπιμελῶς τιμῶσά τε
πέπεικεν αὐτῆς ἐπιμέλειαν σχεῖν τινα
ἡμᾶς· νεανίσκον τε καὶ μάλ' εὐπόρου
[40] πατρὸς γεωργοῦντος ταλάντων κτήματα
ἐνταῦθα πολλῶν, ἀστικὸν τῆι διατριβῆι,
ἤκο]ντ' ἐπὶ θῆραν μετὰ κυνηγέτου τινὸς
φίλο]υ κατὰ τύχην παραβαλόντ' εἰς τὸν τόπον
αὐτῆ]ς ἔχειν πῶς ἐνθεαστικῶς ποῶ.
Ταῦτ' ἐστὶ τὰ κεφάλαια, τὰ καθ' ἕκαστα δὲ
ὄψεσθ]' ἐὰν βούλησθε – βουλήθητε δέ.
Καὶ γὰρ προσιόνθ' ὄραν δοκῶ μοι τουτονὶ
τὸν ἐρῶντα τόν τε συγκ[υνηγέτη]ν ἅμα,
αὐτοῖς ὑπὲρ τούτων τι σ[υγκοινομ]ένους.

¹ Τῆς Ἀττικῆς: Der Gen. bezeichnet die lokale Zugehörigkeit;
so auch τῆς Ἀττικῆς Ἐλευσίς „Eleusis in Attika“

² ὁ τόπος: „der Ort des Geschehens“ mit drei Zugängen: Mitte, links
und rechts

³ γίγνομαι wohl nasalisiert gesprochen > um 300 γίνομαι

⁴ οὐθὲν um 300 assimiliert > οὐθέν